

P A D N I, S R D C E

Padni, srdce, ze stromu času,
padejte, listy, z ustydých větví,
které kdysi slunce objímalo,
padejte, jako padají slzy z rozevřených očí!

Za dne se ještě třepetá ve větru kadeř
kolem snědého čela boha zdejších končin,
pod košilí však už svírá pěst
zející ránu.

Proto buď tvrdý, když křehký hřbet oblak
se k tobě skloní ještě jedenkrát,
nezjihni, když ti Hymettos
ještě jednou naplní plástve.

Pramálo vydá rolníku za sucha jedinké stéblo
a našemu velkému pokolení jediné léto.

A o čem teď svědčí tvé srdce?
Chvěje se mezi věrejškem a zitrkem,
bezhlese, cize,
a to, co odbíjí,
je už jeho pád z času.

P R O M L O U V A T T E M N Ě

Jako Orfeus hraju
smrt na struně života
a do krásy země
i tvých očí, jimž je poručeno nebe,
umím promlouvat jedině temně.

Nezapomeň, žes i ty náhle,
onoho jitra, kdy tvé lůžko
smácela rosa a na srdci
ti dosud dřímala mučenka,
spatřil, jak se kolem
valí temný proud.

Strunu mlčení
napjatou na vlně vzedmuté krve
dotkla jsem se tvého znějícího srdce.
Tvá kadeř změnila se
ve vlasy nočních stínů,
černé papěří temnot
ti posněžilo tvář.

A ani nepatřím k tobě.
Oba jen naříkáme.

Jako Orfeus však vidím
život na straně smrti,
a tak se pro mě modrá
oko, cos navěky zavřel.

P A Ř Í Ž

Vpleteni v kolo noci
dřímají zatracenci
hluboko v dunících chodbách,
však kde jsme my, je jas.

V náručí nesem květy,
mimózy z minulých let;
od mostu k mostu padá
zlato bezhlese v proud.

Studený vane jas,
víc kámen před branou studí
a mísy fontán jsou
už zpoloviny prázdné.

Co nás čeká, když tu zůstaneme,
spoutání steskem po domově,
s otázkou na rtech: co nás čeká,
když obstojíme v kráse?

Do vozu jasu pozdvížení,
bdící a ztracení stoupáme
do ulic géniů na světlo denní,
však tam, kde nejsme, tam je noc.